

Spedalskhedsmissionen

Februar 1/2009

Til minde om Ellinor

Vores kontorleder, eller som titlen er i Den Internationale Spedalskhedsmission National Director, Ellinor Grøndahl Mortensen, døde 11. november 2008 af den lungekræft, som hun havde kæmpet så optimistisk imod siden december 2006, hvor diagnosen blev stillet.

Ellinor var da netop kommet hjem fra en rejse til Bangladesh, hvor DBLM fejrede 30 års fødselsdag. DBLM, Danish Bangladesh Leprosy Mission, var om noget hendes "hjerdebarn", et stort projekt, hvor hun var med fra starten af med en ildhu, der gjorde, at besøgene derude blev mange. Jeg var med på en del af dem, idet vi begge sad i bestyrel-

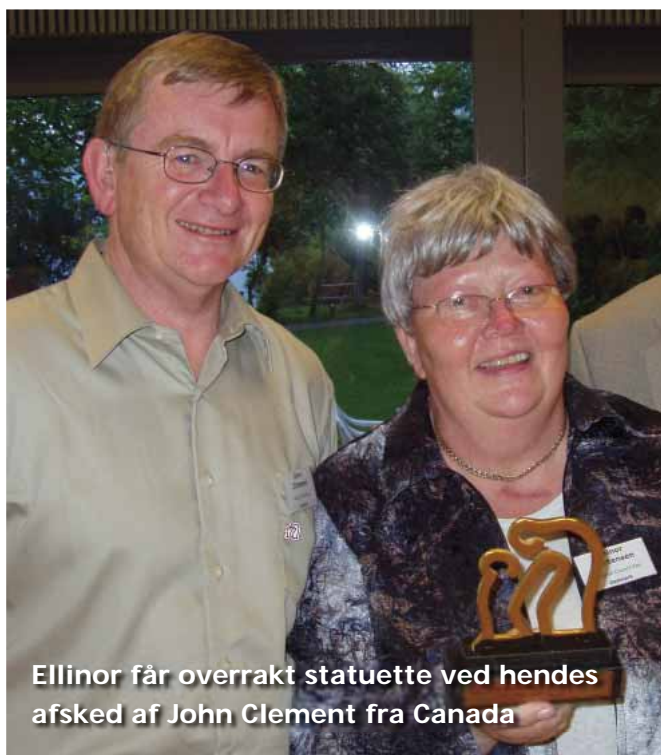
sen for DBLM, mens Danida støttede arbejdet med store beløb i årene 1993- 2006.

Det var en stor glæde og fornøjelse at rejse sammen med Ellinor. Hun var godt inde i sagerne, så jeg hentede meget støtte under forhandlingerne. Det varme og også at mærke de kærlige følelser, hun omfattede den lokale stab med – og som de i høj grad gengældte overfor hende. Ellinor var meget populær derude – og det var velfortjent. Flere fra Bangladesh har efter Ellinors død i e-mails og breve givet udtryk for, at de savner hende meget.

Ellinor var ansat i Spedalskhedsmissionen fra november 1986 til 31. december 2007, hvor hun havde planlagt at gå på pen-

sion, da hun 1. januar 2008 fyldte 65. Hun fik desværre ikke lov at arbejde aktivt det sidste år pga. sygdommen. Vi i bestyrelsen beundrede hendes fight mod sygdommen. Hun ville ikke give op, men måtte til sidst bukke under. Alt for ung, synes vi. Ellinor har tidligere bl.a. arbejdet i Folkekirkens Nødhjælp, hvor hun var aktiv i arbejdet med at sende medicinske studenter ud til lande i den tredje verden, bl.a. til missionselskabers hospitaler, og en del af disse også til spedalskhedsarbejde. Hun havde derfor allerede fra starten i Spedalskhedsmissionen et indgående kendskab til dansk mission og specielt til missionselskabernes medicinske arbejde. Ellinor havde også allerede i kraft af dette job rejst meget i bl.a. Indien og Afrika og havde opbygget mange kontakter både disse steder og i Danmark. Hun beherskede engelsk og fandt hurtigt ind i sin nye rolle, som også var meget international, idet Spedalskhedsmissionen jo arbejder mange steder i verden. Ellinor deltog flittigt i møder internationalt, hvor hun var et meget populært medlem af de forskellige landes National Directors forsamling, som mødes 1 gang om året. Hun var ligeledes af kollegerne i denne forsamling valgt til at deltage i møder i Spedalskhedsmissionens forum for Sydøstasien, som bl.a. omfatter Indonesien og Bangladesh. Hun var også meget engageret i Lisbeth og Steen Møllgaard Andersens arbejde i Bhutan og aktiv i forhandlingerne med Brødremenigheden, da Steen for nogle år siden blev læge i Sikonge i Tanzania .

Ellinor var kendt i det danske

Ellinor får overrakt statuette ved hendes afsked af John Clement fra Canada

Indbydelse til venner og bidragydere til landsmøde i Spedalskhedsmissionen lørdag 27. marts 2009 på Christiansborg kl. 10 – 16.30

Af praktiske årsager SKAL der ske tilmelding på telefon 3838 4888

Programmet.

Morgenkaffe med rundstykker kl. 10.

Velkomst og morgenandagt ved Jan Meyer, vores formand.

Aktuelle indtryk fra rejse til Indien, bl.a. Vadathorasalur og Karigiri ved Flemming Møller Mortensen.

Vores deltagelse i det internationale samarbejde i Den Internationale Spedalskhedsmission – personlige indtryk og oplevelser fra besøg i Sydafrika ved vores administrator Klaus Leonhardt.

Herefter pause med frokost.

Om indsamling af brugte frimærker ved Knud Grøndahl Mortensen

Om lokalt provstiprojekt i Næstved ved Annette Reimer Jensen.

Simon og Kristina Balle fortæller om deres besøg på Nilphamari i Bangladesh

”Fra kontoret” ved Klaus Leonhardt.

Rundbordssamtale med indlæg fra deltagerne, styret af Flemming Møller Mortensen.

Vi regner med at slutte kl. ca. 15.30.

Efter mødet er der mulighed for at deltage i en rundvisning i Folketinget.

kirkeliv og havde her mange kontakter, bl.a. som medlem af Det Mellemkirkelige Råd. Hun kendte næsten alle i de øvrige danske missionselskaber og deltog flittigt i Folkekirkens Mission, hvor hun har været valgt til styrelsen. DMR U, Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling, har også haft hendes bevågenhed, og hun har hentet hjælp til ansøgninger om DANIDA midler, bl.a. til flere projekter i Karigiri i Sydindien. To af disse projekter er slut, og et tredje er netop startet. Også her var Ellinors indsats meget værdifuld.

Ellinors hovedarbejdsplads har dog altid været vores kontor, hvor mennesker kunne træffe

hende, og hvor hun var Spedalskhedsmissionens ansigt udadtil. Mange givere har ringet til hende gennem årene, og mange har været inde at hilse på, hvad enten adressen var Pile Allé, Skindergade eller nu sidst på Diakonissestiftelsen. Mange takkebrev til bidragydere er også blevet sendt af sted af Ellinor. Uden at kny klarede hun at flytte kontor 4 gange.

Som medlem af bestyrelsen for Spedalskhedsmissionen i de mange år, vi nød godt af Ellinors arbejdsindsats og engagement og ikke mindst i de sidste 8 år, hvor jeg var formand, føler jeg trang til at sige en sidste tak.

Ved bisættelsen fra Solvang kirke 17. november 2008 var kirken helt fyldt som udtryk for Ellinors store kreds af mennesker, hun har betydet noget for.

Mine tanker går til Knud Grøndahl Mortensen, som har mistet en kærlig, elsket hustru og ven. Knud har hele tiden været en støtte i arbejdet for Spedalskhedsmissionen, ligesom parrets to døtre, Anne og Lisa. Familiens nærhed betød også fantastisk meget under den svære sygdomsperiode.

Hele familien ønskes Guds velsignelse til at bære tabet.

*Jan Meyer,
formand for Spedalskhedsmissionen, Danmark.*

Her kommer de fattigste forrest i køen!

Artikel og foto v/FMM (MF), næstformand i Spedalskhedsmissionen

Flemming Møller Mortensen genser nu hospitalet, hvortil han i 1992 var udsendt som volontær-sygeplejerske.

Området omkring Spedalskhedshospitalet i Vadathorasalur har overraskende nok udviklet sig meget siden sidst. Der er nu opstået et mindre bysamfund, og den tidligere 2 km lange landevej til nærmeste landsby er omdannet til en bebygget gade. Meget sigende, da netop denne golde og isolerede grund langt fra alt, var eneste tilladte placering af hospitalet tilbage i 1916. Frygten for spedalske er således klart og tydeligt blevet meget mindre gennem årene.

Husene på den bebyggede gade har karakter af forskellighed og afspejler en økonomisk forskel, her som alle andre steder. Stemningen lige overfor hovedindgangen til hospitalet præges af et busstoppested og en lille "café". På stoppestedet bringes og hentes de mange patienter, pårørende og personale, som dagligt kommer på hospitalet. I den lille "café" serveres det nødvendigeste; for mange er det en kop varm the med sukker og mælk. Hertil en snak med andre kunder eller med indehaveren. Det kan være en kommentar til dagens ret heftige trafik af biler og oksekærre, eller en udveks-

ling af oplevelser fra hverdagen indenfor eller udenfor hospitalet.

For 17 år siden faldt jeg ofte ned på "cafeens" bænk, hvor det blev til mange autentiske og erindringsværdige oplevelser. Dengang registrerede jeg, hvordan patienter ved at bevæge sig de 20 meter fra hospitalet til "theboden" genvandt så megen personlighed, at jeg næsten ikke kunne kende dem. Her blev de sig selv, omend de stadig havde patienttøj på og forbindelserne med al tydelighed også viste, at de var spedalske.

Michael Mukkerjee var en af de første, der byggede hus her som nabo til "cafeen". Som ansat i hospitalets sekretariat kunne han godt få en bolig indenfor hospitalets mure, men også han følte sig mere fri, når han efter arbejdsdagen kunne gå "rigtigt hjem".

Under mit ophold i Vadathorasalur imponerede han mig. Dels med sin utrolige venlighed, optimisme, sin indsigt og ikke mindst med sin evne til at skrive. Mange skriver pænt og godt, men Mukkerjee gjorde dette trods meget deforme og følelsesløse hænder. Også han var som meget ung blevet smittet med spedalskhed, og især hænderne nåede at blive hårdt angrebet, inden medicinsk behandling standsede sygdom-

men. Jeg kom ret ofte i hans hjem udenfor muren. Her blev der sat ord på mange samfundsmæssige forhold, men også taget initiativ til weekendens udflugter rundt i Tamil Nadu.

Efter 17 år glæder jeg mig naturligvis til at gense Michael Mukkerjees hus, som jeg nærmer mig med en vis spænding. Hvad er der sket siden sidst? Vil jeg atter blive beriget, her eller skulle jeg gå bort med mine gode erindringer i tankerne! Det blev heldigvis det første!

“Helga Johansen Society For The Handicapped.”

Efter at Mukkerjee gik på pension måtte han, som mange andre sætte noget i stedet for lønarbejdet. Bevidstheden om og forståelsen for, at der i lokalområdet fortsat er rigtig mange spedalske og andre handicappede, som ikke får den nødvendige hjælp og vejledning, gjorde valget let for ham.

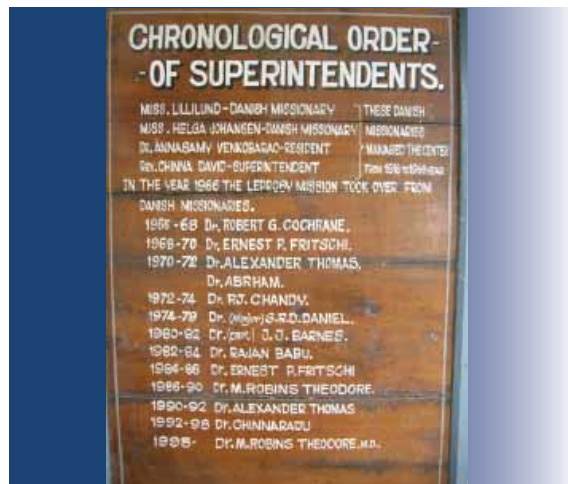
Som dygtig organisator fik han etableret et selskab, hvis formål det skulle være at hjælpe og støtte handicappede. Det være sig hjælp med små hverdagsproblemer, anskaffelse af hjælpemidler eller at yde små tidsbegrænsede lån. Et formål jeg ved, er

et fantastisk supplement til det, Spedalskhedsmissionen bidrager med på hospitalet og til den meget ringe offentlige hjælp, handicappede i Tamil Nadu i Sydindien bevilges.

Privatpersoner, virksomheder og organisationer støtter dette initiativ fra Mukkerjee. Med sit årelange kendskab til hele områdets spedalske samt andre handicappede, kan han vurdere behovet for hjælp samt sikre, at de fattigste for en gang skyld kommer først i køen!

På terrassen foran huset tager han hjerteligt imod mig. At jeg atter kommer uden invitation, glæder ham synligt. Med forståelig stolthed og engagement forklarer han og fremviser statistikker og juridiske dokumenter. At selskabet skulle hylde Helga Johansen, som var leder af hospitalet gennem 34 år frem til sin død i Vada i 1984, var en selvfølge for ham! Hendes dedikation og kampånd for de svageste vil han gerne holde i hævd og prise.

Fra Spedalskhedsmissionens side støtter vi nu selskabets arbejde med 10.000 kr. Pengene vil komme de allermest trængende til hjælp og dette i et område, hvor dansk hjælp har været helt afgørende siden 1916.

**Vi ønsker
bladets læsere
et godt Nytår**

Holde tempoet

- En replik til den Indiske Regerings Nationale Elimenerings proklamation

Foto FMM

En Betydningsfuld Milepæl

I 2006 afgav Indiens regering en udtalelse, som vil have langtrækkende virkninger for alle lande, som stadig kæmper med den opslidende byrde forårsaget af spedalskhed. Regeringen erklærede, at Indien har udryddet spedalskhed som værende et offentligt sundhedsproblem. Ifølge de seneste statistiske tal fra den indiske regering er det nuværende registrerede antal af personer, som modtager behandling for denne sygdom, faldet til 1 ud af 10.000 af befolkningen – den officielle grænse for udryddelse af en sygdom.

Indiens kamp mod spedalskhed har været drevet af en målrettet focus på at nå det ønskede mål, stillet af World Health Organisation (WHO). I 1991 fik Indien sat

år 2000 som frist til udryddelse af spedalskhed. Da dette i 1999 viste sig uopnåeligt, blev fristen udskudt til år 2005.

Nu har den indiske regering proklameret, at dens hårde arbejde har båret frugt; de statistiske tal leveret af regeringens Sundhedsministerium udviser, hvad alle ønsker at se – en nedadgående grafisk kurve, og mange flere distrikter end tidligere har opnået udryddelse af sygdommen. I en kultur, hvor vestern velstand og fremgang findes sammen med trist tredjeverdens fattigdom, er oldgamle sygdomme som spedalskhed styg og rædselsfuld og urimelig – den passer ikke ind i Indiens 21-århundredes opfattelse af sig selv.

Men selvom tallene på overfladen synes rimelige, er der grund

til at behandle denne nye periode efter sygdomsudryddelse med forsigtighed.

”Den generelle befolkning kender ikke den offentlige definition af en sygdoms elimination og udryddelse”, siger Jeyakumar Daniel, Spedalskedsmissionens leder for Sydasien. ”Der eksisterer en mulighed for, at folk vil misforstå og tro, at spedalskhed ikke eksisterer mere, ligesom kopper. Og det politiske engagement over for personer med spedalskhed vil være ringe, fordi sygdommen ikke længere er et offentlig sundhedsproblem.”

Nyheden må modtages med varsomhed

I nogle områder er 12-17 procent af alle nye tilfælde børn.

”Det er vigtigt,” bemærker Pieter Feenstra, leder af ILEPs tekniske kommission, ”at beslutningstagere er overbevist om ”udryddelse”, selvom det er en vigtig milepæl i en lang march mod en verden uden spedalskhed, ikke er enden på de nødvendige kontrolforanstaltninger af spedalskhed.”

”Faldet af almindelig forekomst af sygdommen er primært forårsaget af oprydning af registre over spedalskhedspatienter, forkortelse af behandlingstiden, og i nogle lande, begrundet i bedre akkuratessse i diagnosticering

af sygdommen," tilføjer Pieter. "Det skyldes ikke en reduktion af overføringen eller udbredelsen af bakterien, som fører til spedalskhed."

Jeyakumar er enig: "Reduktion i almindelig forekomst af sygdommen skyldes et fald i længden af behandling, hvorfor færre tilfælde er registreret som værende i behandling. Det er ikke relateret til antallet af sygdomsangrebne i samfundet."

Stadigvæk påkrævet

De fleste eksperter i spedalskhed er enige om, at der stadig er en masse arbejde at udføre i Indien, førend spedalskhed kan fjerne det fra mærkatet som et "offentlige helseproblem" og til at være en absolut kuriøs sygdom tilhørende historiebøgerne.

Men hvad vil der ske nu med organisationer som TLM, hvor Indien allerede har indledt en æra,

som om sygdommen er elimineret? Pieter Feenstra bemærker, "Det vil blive vanskeligt at opretholde et offentlig engagement til en sygdom, som offentligt er erklæret udryddet."

Men kravene til TLM er større end nogensinde før; antallet af rapporterede nye tilfælde i begyndelsen af 2005 var 149.000. Derfor er det nødvendigt, at der stadig bliver oplært personale til at opdage og opfange en sygdom, som ofte er svært at opdage. Spedalskhedsramte patienter i Indien må lære at beskytte deres svagelige hænder og fødder. De med spedalskhedsrelaterede handicap, hvilket eksakt antal er ukendt, må gives hjælpemidler i en verden, som favoriserer de sunde og raske.

"TLMs vision er en verden uden spedalskhed, ikke kun en reduktion af antallet," udtaler Trevor Durston, tidligere direktør for

TLM. "Vi blev fornylig informeret om, at i Indien er der 100 gange flere personer hvert år, som bliver invalideret af spedalskhed end af polio. Det er åbenbart, at vi har en lang vej igen."

Hertil kommer, at den ældgamle skamlet forbundet med spedalskhed forbliver en usynlig fjende, som må bekæmpes både inde- og udefra.

Fjernelse af fordommen er stadig en kamp som skal vinderes

"Helbredelse af spedalskhed kræver en hård kamp mod fordomme. Et krav om ligeværd," bekræfter Chris Doyle, præsidenten for den amerikanske Spedalskhedsmission.

Denne sygdom kræver mere end medicin, mere end stricte mål, og lavere og mere attraktive statistiske tal, for at være udryddet. På den selvsam-

me dag, som den indiske regering udsendte sin proklamation, iværksatte den humanitære organisation Nippon Foundation et globalt bønsskrift med henblik på at fjerne fordomme og diskrimination af personer angrebet af spedalskhed.

Det er selvfølgelig umuligt at fastsætte antallet af spedalskhedspatienter, der er omfattet af omsorg fra deres samfund fremfor dem, som er udstødt af samfundet, eller antallet af ægtemænd eller hustruer som forbliver ved deres partners side fremfor at flytte fra hjemmet. Men dette er måske mere vigtigt end at opnå færre rapporterede tilfælde.

Ingen tid til at stoppe

I forbindelse med Sundhedsministeriets positive rapport må følgende forbehold i rapporten ikke overses: "Der er ikke plads for glæde på noget niveau." "Det nationale udryddelsesprogram er planlagt at fortsætte flere år

ud i fremtiden for at nedbringe almindelig forekomst i de resterende områder, og for at undgå enhver mulighed for tilbagevenden af sygdommen i de områder, hvor succes allerede er opnået."

Dette er godt nyt. Men kun fremtiden vil vise, hvor præventivt programmet vil være.

"Vores erfaring fra Afrika," bemærker Dr. Osahon Ogbewi, Spedalskhedsmissionens regionale evalueringskoordinator for Afrika," viser, at det reelle problem omkring fortsat spredning af spedalskhed og den forudgående funktionsnedsættelse, som opstår før, under og efter behandling vil forblive en vigtig udfordring for mange år ud i fremtiden, medmindre en aktiv og positiv indstilling til spedalskhedsbekæmpelse er fulgt af enhver."

Som Steve McMillan, en af Spedalskhedsmissionens medarbejdere, der arbejdede 18 måneder i Indien og Nepal, udtaler: "Drømmen for Spedalskhedsmissionen

er ikke at behandle spedalskhed; men at behandle spedalskhedsangrebne personer som betydningsfulde individer og mennesker."

Fremtiden for Spedalskhedsmissionen i Indien

Vedholdende politisk engagement til at tilbyde service til spedalskhedsramte er essentielt: hospitaler må tilpasse sig og efterkomme de til enhver tid eksisterende behov som landsbyer, omliggende byer og spedalskhedspatienter har; forebyggelse mod funktionsnedsættelse vil fortsat være et kernepunkt i Spedalskhedsmissionens fremtidige arbejde; integration af individer i samfundet er fortsat et stort problem; og forskningscentre kræver en konstant strøm af økonomisk støtte for at nå nye milepæle i kampen til udryddelse af spedalskhed.

Og for virkeligt at kunne udrydde den sygdom må vi lade være med at fokusere på statistik og grafer, og i stedet koncentrere os om de utallige personers tilværelse, som på grund af spedalskhedsangreb aldrig vil blive de samme igen.

For tusinder af personer i Indien er Spedalskhedsmissionens arbejde af største vigtighed. Og, på trods af, hvad den indiske regerings statistik udviser, er det ikke i virkelighedens verden muligt at ændre tempoet i kampen for at opnå en verden uden spedalskhed.

Fiona Campbell

Kommunikations medarbejder i

TLMi

Vor vision, mission og værdier

Spedalskhedsmissionen er en international kristen organisation, som arbejder for at udrydde årsagerne og konsekvenserne af spedalskhed.

Vi er et aktivt globalt netværk i 50 lande i verden. Vi arbejder hånd i hånd med regeringer, med lokale regeringer, med helseorganisationer, WHO, lokale NGOere, lokale kirker, kristne partnere og mange andre for at nå vor vision om en verden uden spedalskhed.

Vor ekspertise er påvisning af sygdommen, behandling, omsorg, rehabilitering og reintegration af personer i samfundet. Vi videregiver denne ekspertise til regeringer og sundhedsmedarbejdere gennem uddannelsesprogrammer, forskning og ved at finde nye metoder.

Gennem medier og opmærksomhedskampagner udfordrer vi fordomme og misopfattelser omkring spedalskhed. Vi arbejder sammen med lokale grupper for at opmuntre dem til at hjælpe med at finde veje, at blive hørt og at blive selvhjulpne.

Globale partnere inkluderer 25 nationale bestyrelser, som giver TLM en økonomisk baggrund, værdifuld præsentation i verden, og som mobiliserer støtte og opmærksomhed.

Fakta om TLM:

- * TLM har hjulpet mennesker ramt af spedalskhed siden 1874
- * Støtter over 200 spedalskhedsprogrammer i 28 lande i Sydasiens, Afrika og Stillehavdsområdet
- * Støtter spedalskhedscentre, som dækker over 330 mio. mennesker
- * TLM er aktiv i over 50 lande
- * TLM beskæftiger over 2000 nationale og internationale medarbejdere

Vor vision:

En verden uden spedalskhed

Vort mål:

At udrydde årsagerne og konsekvenserne af spedalskhed

Vore vigtigste prioriteter:

1. Forblive fokuseret på spedalskhed indtil arbejdet er afsluttet
2. Styrke og udvide vort arbejde med mennesker med fysiske handicap
3. Inkludere mennesker som samfundet ekskluderer

Trehjulet cykel og geder

Tekst og foto af TLM-I

Hver aften gentager der sig en scene i en lille landsby i Tamil Nadu. Langs en støvet vej befærdet med landsbybeboere, som er på vej hjem fra en dag i marken, er en underlig procession på vej. Siddende på en gammel trehjulet cykel bevæger en gråhåret skikkelse sig langsomt frem på den ujævne vej fulgt af en spredt og urolig hob af geder.

Karungan kender alle sine geder ved navn. Og alle geder kender hans stemme.

Langs den snævre landsbygade fortsætter Karungan med at vogte sine geder på deres græsgange, til de når deres stald, som støder op til hans lille hytte. Med et kendt, højt signal får han sine geder til at følge sig. Naboerne ser nysgerrigt til, da Karungan manøvrerer sin vakkelvorne trehjulede cykel langs den snævre gade, mens hans sikrer sig, at alle geder følger ham.

Endelig hjemme hopper Karungan af sin cykel, tager sine trækrykker og leder gederne ind i deres bås. Endnu en dag er slut. Hans geder er hjemme, sikkert og velfodrede, og hans kone og lille pige modtager ham med velkomstsmil.

Karungan er 55 år gammel, og han bor i landsbyen Indira Nager i Sivaganga, et distrikt i Tamil Nadu i Sydindien.

Da han var 20 år gammel, blev hans venstre fod inficeret med et sår. Han gik til en privat praktiserende læge for at få behandling, men såret blev ikke helet. Endelig kom han til Dayapuram Spedalskhedshospital og fik en rigtig diagnose og rigtig behandling.

Desværre blev sårene ved med at komme igen i mange år. Ødelæggelsen af hans fod blev så alvorlig, at han til sidst måtte have sit ben amputeret for 10 år siden.

På grund af sit handicap, kunne han ikke få et job. Hans kone tjente Rs. 800 om måneden (ca. 100 kr.), men det var ikke tilstrækkeligt til familiens ophold. Deres situation var meget alvorlig.

I 1998 kom Karungan med i distriktets projekt for "care after cure" (omsorg efter helbredelse), som blev startet af TLM's hospital i Dayapuram. Han forklarede sin økonomiske situation til hospitalets medarbejdere og tiggede om økonomisk hjælp. Som et resultat af det, fik han bevilget et lån til et gedeopdræt, og hans indtægt steg væsentlig.

Karungan fik lokalt fremstillet nogle trækrykker, som er tilstrækkelige robuste til brug i marken, når han vogter geder. Og en gammel håndlavet trehjulet cykel blev det ideelle transportmiddel for ham, når han flytter sine geder fra sted til sted.

Bestyrelse:

JAN MEYER, læge, Hobro, formand

FLEMMING MØLLER MORTENSEN, sygeplejerske, MF, Skørping, næstformand

LISBETH PEDERSEN, bogholder, Amager, kasserer

ANNETTE REIMER JENSEN, overlæge, Næstved

KRISTIAN JENSEN, skolepsykolog, Aalborg

HANS-JØRGEN KNUDSEN, Vanløse

HENRIK SPANG-HANSEN, advokat, København

Redaktionsudvalg:

LISSI STOKLUND
FLEMMING MØLLER MORTENSEN

KR. JENSEN (ansvarshavende)
Kærvangsalle 34, 9000 Aalborg
TLF. 9812 7449

Kontor:

Administrator: Klaus Leonhardt
Skibbroen 6, 2. Postboks 13,
6200 Aabenraa
Tlf. 3838 4888. Fax 7462 7772
E-mail: info@spedalsk.dk
www.spedalsk.dk

Tryk: Øko-Tryk
Borrisvej 5b, 6900 Skjern
Tlf. 9694 0411

Forsidefoto: FMM:
Spedalsk pige som uddanner sig til skrædder på fagskolen i Vada Sydindien
Bagsidefoto: TLM-I

Fra begyndelsen startede Karungan med blot 5 geder med hjælp fra lånet fra hospitalet i Dayapuram.

Nu er flokken vokset til omkring 20 geder.

Hans familie er også vokset. I 2001 – efter 15 års ægteskab – fødte hans kone en datter. Hun er en kilde til glæde og lykke for denne lille familie.

Efter så mange års kamp for økonomisk hjælp, har de nu en egentlig indtægt.

Karungan betaler regulært tilbage på lånet, og han og hans kone er stolte af deres sunde flok af geder, som TLM hjalp dem med.

Oversat af St.

Karungan sammen med sin familie.

Giv mennesker med spedalskhed et håb for fremtiden

Med den titel sender Spedalskhedsmissionen et brev til alle præster med opfordring til at gøre opmærksom på vort tilbud om, at Kristina og Simon Balle kan komme ud til menigheden og fortælle om spedalskhedscenteret i Nilphamari i Bangladesh, hvortil de rejser i hele februar måned. Formålet med turen er, at de, når de kommer hjem, skal gøre danskerne opmærksom på, at spedalskhed stadig er en reel sygdom, der kræver sine daglige ofre. De vil derfor i månederne marts, april og maj, tage rundt herhjemme til kirker, skoler og efterskoler.

Hvis du, kære læser, har mulighed for at være med til at skaffe en aftale, så ring gerne til kontoret på 3838 4888. Vi ønsker et honorar efter aftale, afhængigt af varighed, som selvfølgelig går til vores arbejde.

Vær med til at markere dagen – støt arbejdet med en indsamling – få besøg af Kristina og Simon – ring til os.

Mange hilsener

Klaus Leonhardt
Administrator

